

V Bruseli 21. januára 2015
(OR. en)

Medziinštitucionálny spis:
2014/0079 (NLE)

5263/15
ADD 1 REV 1

PECHE 19

POZNÁMKA K BODU I/A

Od:	Generálny sekretariát Rady
Komu:	Výbor stálych predstaviteľov (časť I)/Rada
Predmet:	Návrh rozhodnutia Rady o uzavretí Dohody medzi Európskou úniou a Seychelskou republikou o prístupe rybárskych plavidiel plaviacich sa pod vlajkou Seychel do vôd a k morským biologickým zdrojom Mayotte, ktoré patria do právomoci Európskej únie, v mene Európskej únie – prijatie

Vyhlásenie Komisie

Súdny dvor svojím rozsudkom z 24. novembra 2014 v spojených veciach C-103/12 a C-165/12 (Európsky parlament a Komisia/Rada) vyhlásil rozhodnutie Rady 2012/19/EÚ zo 16. decembra 2010 o schválení Vyhlásenia o udelení rybolovných možností vo vodách EÚ rybárskym plavidlám, ktoré sa plavia pod vlajkou Venezuelskej bolívarovskej republiky vo výhradnej hospodárskej zóne pri pobreží Francúzskej Guyany, za neplatné. Súdny dvor jasne potvrdil, že rozhodnutia týkajúce sa uzatvárania vonkajších rybárskych dohôd patria v celom rozsahu do pôsobnosti článku 43 ods. 2 ZFEÚ (v spojení s uplatniteľným postupom podľa článku 218 ZFEÚ, t. j. v prípade rozhodnutí o uzavretí podľa článku 218 ods. 6 písm. a) bod v) a zamietol názor, že by takéto rozhodnutia mohli patriť do pôsobnosti článku 43 ods. 3 ZFEÚ.

Komisia preto vyjadruje poľutovanie nad tým, že Rada zmenila právny základ rozhodnutia o uzavretí dohody so Seychelskou republikou o prístupe do vôd a k morským biologickým zdrojom Mayotte z článku 43 ods. 2 v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. a) a ods. 7 ZFEÚ na článok 43 (bez uvedenia odseku) v spojení s článkom 218 ods. 6 písm. a) a ods. 7 ZFEÚ.

Vyhlásenie Rady

Rada nesúhlasí s vyhlásením Komisie, podľa ktorého by malo z rozsudku z 24. novembra 2014 v spojených veciach C-103/12 a C-165/12 vyplývať, že všetky rozhodnutia o uzatváraní vonkajších rybárskych dohôd patria do pôsobnosti článku 43 ods. 2 ZFEÚ.

Rada sa domnieva, že z uvedeného rozsudku nie je možné vyvodiť takýto záver. Výber právneho základu aktu Únie sa musí zakladať na objektívnych prvkoch, ktoré možno súdne preskúmať a medzi ktoré patria najmä cieľ a obsah predmetného opatrenia. V tomto konkrétnom prípade vyhlásenia Európskej únie určeného Venezuele Súdny dvor zaujal názor, že cieľom vyhlásenia nie je zabezpečiť určenie a pridelenie rybolovných možností. Súčasná dohoda však obsahuje kľúčový prvok týkajúci sa určovania rybolovných možností, ktoré sú k dispozícii pre Seychely vo vodách Mayotte.

V dôsledku uvedenej skutočnosti a vzhľadom na cieľ a obsah dohody, ktorá zahŕňa určenie a pridelenie rybolovných možností v zmysle článku 43 ods. 3 ZFEÚ, je vhodné, aby hmotnoprávny základ rozhodnutia o uzavretí dohody odkazoval na celý článok 43 ZFEÚ.

Vyhlásenie Spojeného kráľovstva

UK konštatuje, že vymedzenie pojmu „vody EÚ“ v článku 2 písm. d) navrhovanej dohody je nejasné a nie je v súlade s vymedzením pojmu „vody Únie“ v článku 4.1 ods. 1 základného nariadenia o SRP (1380/2013). V druhom vymedzení sa vôbec neodkazuje na vody, „ktoré patria do právomoci EÚ“, ale sa v ňom uvádza, že vody Únie sú vody, „ktoré patria pod zvrchovanosť alebo právomoc členských štátov“. Podľa Dohovoru OSN o morskom práve vykonávajú právomoc členské štáty a nie EÚ. UK konštatuje, že navrhovanou dohodou sa nemôže zmeniť rozdelenie právomocí medzi EÚ a členskými štátmi. Vymedzenie pojmu „vody EÚ“ v navrhovanej dohode by malo byť v súlade s vymedzením pojmu „vody Únie“ v základnom nariadení o SRP.
